

SANDRA BROWN

A promotional poster for the movie 'Volný pád'. The main image is a close-up of a man with a beard and sunglasses, wearing a suit and tie, looking off to the side. In the background, there is a woman walking on a runway and a small airplane flying in the sky. The overall color palette is light blue and white.

VOĽNÝ PÁD

Preteky s časom, v ktorých ide o život

SANDRA BROWN

VOĽNÝ PÁD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sandra Brown: Tailspin,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2018,
preložila Barbora Andrežálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English TAILSPIN.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2018 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrežálová 2020

Cover Design © Barbara Baloghová 2020

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2231-6

1. kapitola

21.42

„Nie. Neurobím to.“

„Keď som ti volal, tak to nebol žiadny problém.“

„Lenže vtedy som nevedel o počasí. Letiská zavreli, tá hmla sa dá krájať, Blesk.“

„Ale netrep. Je to iba hmla, dá sa cez ňu preletieť ako cez oblaky. Alebo ťa to v tej internetovej leteckej škole nena-učili?“

Mladý pilot prevrátil oči. „Zavreli Atlantú. Zavreli! Ako často sa to stane? Musí to byť zlé, inak by nezatvárali celé letisko noc pred Dňom vďakyvzdania. Buď rozumný.“

Blesk sa chytil mocnou rukou za srdce. „Ja som rozumný. Som stelesnená rozumnosť. Ibaže náš klient... Nezaujímam ho, že zavreli letiská. Chce, aby sme túto debničku,“ pobúchal po veku čiernej kovovej schránky na stole vedľa seba, „dopravili tam,“ dodal a ukázal kamsi južným smerom. „Dnes večer. Zaručil som sa mu, že to urobíme.“

„V tom prípade máš problém so zákazníkom.“

Volali ho Blesk, lebo každý, kto poznal jeho skutočné meno, ho už dávno zabudol, ale aj pre názov jeho leteckej dopravnej spoločnosti Hromy-blesky.

Bol starší, než si priznával, a mal riadny pupok, ktorý plnil rovnakú funkciu ako pluh na čele lokomotívy: jeho ráznym krokom nič nestálo v ceste. A keďže ho vždy tlačili nejaké termíny, neustále sa mračil.

No nech bol jeho pohľad akokoľvek hrozivý, pilota nepre-svedčil. Odmietal letieť z Columbusu v štáte Ohio do Atlantú, kde sa počasie nemilosrdne zahrávalo s presne načasovanými plánmi všetkých sviatočných cestujúcich.

A ak ste podnikali v oblasti leteckej prepravy, zahrávalo sa aj s vaším živobytím.

Frustrovaný Blesk zahryzol do nezapálenej cigary a žul ju medzi zažltnutými zubami. V priestoroch základne sa fajčiť nesmelo. Jeho pravidlá. Ale aj jeho cigary. Preto vždy keď mu ktosi robil zbytočné problémy, nejakú hrýzol. Tak ako teraz.

„Žiadny ozajstný pilot by mi tu nemrňal pre trošku hmly,“ povedal.

Letec naňho škaredo pozrel.

Fajn. Blesk aspoň v duchu uznal, že to bolo o čosi viac než obyčajná hmľa. Takúto ešte nikdy nikto živý nevidel. Keď sa dnes obyvatelia atlantického pobrežia prebudili, zistili, že celé ich mestá zahalil nepreniknuteľný závoj, ktorý mimoriadne komplikoval dopravu a spôsobil všeobecný zmätok v celej východnej tretine USA. Navyše to vôbec nevyzeralo, že by sa chcel zdvihnúť.

Kanál s predpoveďami počasia mal takú sledovanosť ako nikdy. Meteorológovia z toho úkazu pomaly chytali závraty. Jeden používal prívlastok „biblické“, druhý zase „epochálne“. Blesk si nebol istý, čo to znamená, ale znelo to dosť hrozivo. Preňho tá prekliata hmľa znamenala hlavne to, že prichádzal o tržby.

Na atlantskom letisku Hartsfield-Jackson a ďalších veľkých letiskách vo viac ako desiatich štátoch zrušili všetky osobné aj nákladné lety. Práve na Deň vďakyvzdania, keď sa takmer každý človek snažil dostať z jedného miesta na nejaké iné. Blesk predpokladal, že potrvá aspoň do Vianoc, kým sa vymotajú z toho chaosu, ale to, našťastie, nebola jeho starosť.

On sa snažil udržať svoju flotilu lietadiel v plnej prevádzke a prevážať tovar, ktorý ľudia potrebovali doručiť v čo najkratšom čase. Ak mu bude trčať v hangári ako taká kvočka v kuríne, žiadne peniaze nezarobí. Potreboval, aby jeho pilot konečne nabral odvalu, a to čím skôr. Musel totiž splniť

sľub, ktorý dal doktorovi Lambertovi, že sa debna dostane do Atlanty ešte pred svitaním.

Dúfal, že keď mladého pilota vysmeje, vyprovokuje ho, aby vzlietol. Pohrdavo si ho premeral od hlavy po päty. „Keby si fakt chcel, tak to dáš. Čoho sa vlastne bojíš? Tej hmly alebo toho, že sa zajtra nestihneš vrátiť včas na maminho moriaka a tekvicový koláč?“

„Počkám, kým to prejde, Blesk. Koniec diskusie.“

Pilot mal tesne po tridsiatke. Napriek pokročilej večernej hodine bol nahladko oholený a vkusne oblečený v čiernych nohaviciach a bielej košeli. Pohľad mal bystrý, akoby naozaj neporušil pravidlo FAA – Federálnej leteckej správy –, že osem hodín pred letom sa nesmie piť alkohol. Navyše vyzeral, že sa aj poriadne vyspal.

Blesk mal za sebou roky skúseností so strojmi každého kalibru od stíhačiek až po práškovacie lietadlá, a tento chlapík mu pripadal ako upätý puntičkár, čo lieta presne podľa učebnice a letecký inštinkt by nevyužil, ani keby ho uhryzol rovno do zadku. Jednoducho sa držal pravidiel bez ohľadu na okolnosti. Všetkých pravidiel. Vždy. Bez výnimiek.

Blesk by ho za to najradšej zaškrtil.

Potlačil v sebe zlosť a skúsil to znova. „Budeš letieť na beechcrafte. Je čerstvo po generálke. Najnovšia technológia. Nové sedadlá. Pohodlné, nevysedené.“

Pilot si však stál na svojom. „Keď sa počasie v Atlante upokojí a letiská sa znovu otvoria...“

„To bude tak o desať rokov!“ vyprskol Blesk. „Aj keby ich otvorili hneď v túto minútu, potrvá celé hodiny, kým doženú všetky omeškania. Dovtedy sa tvoje sendviče s tuniakom dávno pokazia.“ Klient súhlasil, že zaplatí aj balené občerstvenie pre „posádku“. Všetko priviezol v peknej lepenkovej škatuli, ktorá tiež trónila na stole vedľa neho.

„Buď sa pokazia, alebo ti ich niekto uchmatne,“ dodal zlovestne.

Pozrel cez celú halu na pohovku, ktorá stála pri náprotiv-

nej stene. Pôsobila tu ako päť na oko. Tyrkysovo-béžové kockované čalúnenie bolo hrčovité, rozstrapkané, na niektorých miestach zamastené a flakaté od bohviečoho.

To však zjavne neprekážalo mužovi, ktorý sa na nej rozvaloval. Ležal na chrbte, ruky mal položené na bruchu, tvár si zakrýval starým leteckým časopisom s pokrčenými stránkami a spal.

Blesk sa obrátil späť k mladému pilotovi. Ešte vždy tichým hlasom pokračoval: „Dobre vieš, že sa tu premelie kadekto.“

„Ja si to jedlo postrážim, kým nevzlietnem.“

Majiteľ agentúry ustarostene vzdychol. „Veď nejde o nejakého býka na rodeo.“

Naozaj raz prepravoval v lietadle DC-3 jedného zúrivého prskajúceho býka z mesta Cheyenne do Abilenu. Celú cestu sa vzpieralo. To zviera, nie lietadlo. To bolo skvelé ako vždy. Bolo to v tisícdeväťstoosemdesiatom piatom, ak si dobre pamätal. Vtedy bol ešte mladý, divoký a štíhly. Teda... štíhlejší.

Nostalgicky vzdychol za starými časmi a vrátil sa k hádke s pilotom. „Jediné, čo máš priviezt', je jedna malá prepravná schránka.“

„Letisko je zavreté, Blesk.“

„Áno, ale...“

„A rovnako aj každá iná základňa v tristokilometrovom okruhu okolo Atlanty.“

Majiteľ si preložil cigaru z jedného kútika úst do druhého a zdvihol obe ruky na znak, že sa vzdáva. „Dobre. Vyhral si. Dám ti väčší podiel zo zisku.“

„Peniaze mi nebudú na nič, ak budem mŕtvy.“

Blesk odhryzol premočený koniec cigary a vyplul ho do koša. „Ale veď neumrieš.“

„Presne tak. Pretože nemienim letieť, kým sa tá hmľa nerozptýli a letiská znovu neotvorí. Lietadlo je natankované a pripravené vzlietnuť, hneď ako nám dajú povolenie, dobre? Môžeme to už nechať tak?“ Vystrel sa do plnej výšky.

„A teraz tá najdôležitejšia otázka. Ten stroj na pukance je ešte stále rozbitý?“ Nato sa obrátil a vybral sa za pachom spálených kukuričných zŕn do chodby vedúcej k miestnosti pre pilotov.

Bleskovi zazvonil mobil. „Počkaj. Možno je to povolenie, na ktoré tak čakáš.“

Letec zastal a obrátil sa. Majiteľ prijal hovor. „Áno?“ Keď sa volajúci predstavil, Blesk zdvihol ukazovák, aby dal naja-vo, že je to telefonát, v ktorý dúfal. Volal jeho známy, čo sprostredkúval leteckú prepravu zo základne pri letisku Hartsfield-Jackson.

„Áno, áno, je pripravený. Môže vzlietnuť. Už ho tu žerú mrle,“ povedal a prebodol pilota pohľadom. „Čože? Odkloniť kam?“ Asi pol minúty počúval a vrásky na čele sa mu čoraz viac prehľbovali. „Nie, myslím, že to nebude problém.“ No hneď ako to vyslovil, mu bolo jasné, že to nie je pravda. „Žiadny PCL systém? A si si istý, že tam bude niekto, kto rozsvieti svetlá?“

Letec cúvol. Pilotom ovládaný svetelný systém PCL by mu umožnil zapnúť osvetlenie pristávacej dráhy priamo z kabíny lietadla.

„Dobre,“ pokračoval Blesk. „Pošli mi na e-mail všetky podrobnosti. Rozumiem.“ Zložil a obrátil sa k mladíkovi. „Máme šťastie. Pri malom mestečku v severnej Georgii je letisko. Tam ťa bude náš klient čakať. Práve vyráža autom z Atlanty. Trvá to asi dve alebo dve a pol hodiny, ale je ochotný...“

„V severnej Georgii? V horách?“

Blesk ledabolo mávol rukou. „Nie sú to veľké hory. Skôr také kopce.“

„Je to riadené letisko?“

„Nie. Ale pristávacia dráha je pre toto lietadlo dosť dlhá, aj keby si, ehm, zosadol až na jej konci, a bočný vietor nie je veľmi silný.“ Keď zbadal pilotov pochybovačný výraz, luskol prstami. „Mám lepší nápad.“

„Počkám, kým neotvorí Atlantu.“

„Vezmeš si Cessnu stoosemdesiatdvojku.“

Mladík sa rozosmial. „Ten šrot? To sotva.“

Majiteľ naňho zagánil. „Ten oceľový vták lietal dávno predtým, ako sa narodil tvoj otec.“

To nebol najlepší argument, lebo pilot sa znovu zasmial. „Veď práve.“

„Fajn, možno nie je taká nová a parádna ako beechcraft a už má čo-to za sebou, ale je spoľahlivá a je tu. A ty s ňou poletíš. Natankujem ju a ty si zatiaľ vyplníš letový plán. To miesto sa volá...“

„Zadrž, Blesk. Súhlasil som s tým, že si vezmem beechcraft a poletím na riadené letisko. Nebudem riskovať v neriadennom vzdušnom priestore medzi horami v tom mlieku a pristávať na krátkej pristávacej dráhe s pravdepodobnosťou silného bočného vetra. A do toho všetkého mám ešte dúfať, že mi tam niekto zapne pristávacie svetlá?“ Pokrútil hlavou. „Zabudni na to.“

„Zaplatím ti trojnásobok.“

„Nestojí mi to za to. Musel by som byť blázon. Mal by si sa ozvať svojmu klientovi a vysvetliť mu, že mu to dnes večer doručiť nemôžeme, nech už je v tej plechovej škatuli čokolky. Dostane to, keď sa zlepší počasie. Budem ho ďalej sledovať a vzlietnem, hneď ako sa bude dať.“

„Ak to neurobiš, tak si u mňa skončil.“

„Ani by som nepovedal. Dobré viem, ako potrebuješ pilotov,“ povedal, vzal si zo stola sendviče a zamieril k chodbe.

Blesk zakľal popod nos. Bola to len planá vyhrážka a ten nafúkaný svinár to dobre vedel. Potreboval pilotov rôznych kategórií a tried pre rôzne typy strojov. Takých, čo boli schopní okamžite nastúpiť do kabíny a odletieť.

Tento jeden bol síce kretén, ale slobodný, takže bol k dispozícii viac ako muži s rodinami. Bol rád za všetky nalietané hodiny, ktoré by mu pomohli prepracovať sa až ku komerčnému prepravcovi.

Navyše bola pravda, že keby chcel za týchto viac než pochybných podmienok letieť na nejaké malé letisko v horách, musel by byť úplný šialenec. A to nebol. Bol to pilot so zdravým úsudkom, ktorý nepodstupoval zbytočné riziko.

Lenže takého teraz Blesk nepotreboval.

Pozrel cez halu smerom k pohovke, znovu si preložil cigaru na opačnú stranu, podvihol si padnuté nohavice a zhlboka sa nadýchol. „Ehm, Rye?“

Muž na pohovke neodpovedal.

„Rye,“ zvolal o čosi hlasnejšie, „si hore?“ Rozvalené telo sa ani nepohlo, ale Blesk pokračoval: „Mám tu taký menší problém. Niečo sa posralo akurát teraz cez sviatky, a dobre vieš, že to je obdobie, keď zarobím polovicu celého ročného príjmu. Tento tu sa na mňa totálne vykašľal a...“

Rye Mallett si zdvihol časopis z tváre a majiteľ hneď stíchol. Pilot sa prevrátil a spustil nohy na zem. „Hej, počul som.“ Vstal, odhodil časopis a načiahol sa po leteckú bundu a tašku. „Kam letím?“

22.21

Rye sa rozhodol, že si nevezme lietadlo značky Beechcraft z dôvodov, ktoré vymenoval prvý pilot. Jeho meno nepoznal a ani ho nezaujímalo. Blesk spravil na Cessne 182 bežnú bezpečnostnú prehliadku pred letom a Rye si zatiaľ sadol za počítač v jednej z čakární. Išiel na stránku, ktorá poskytovala letecké snímky letísk.

Preštudoval si letisko v okrese Howardville z vtáčej perspektívy, spravil si poznámky o okolitej krajine a o tom, kde je umiestnená základňa, a vytlačil si fotografie, aby si ich mohol vziať so sebou.

Zavolať letový servis a vyplnil si letový plán. Od vzlietnutia po pristátie sa bude musieť spoliehať jedine na prístroje. Na tom síce nebolo nič mimoriadne, ale tá hmla rozhodne mimoriadna bola.

Chcel podrobné informácie zo spoľahlivého zdroja, nie od

nejakého televízneho trkvasa s napomádanými vlasmi a vybielenými zubami, a tak si pozrel ešte niekoľko leteckých blogov a prečítal si, čo si tam jeho kolegovia píšu. Takmer všetky správy sa týkali hmly a chaosu, ktorý spôsobila, presne ako čakal. Letci, ktorí predsa len leteli, varovali ostatných pred rozľahlými oblasťami s nulovou viditeľnosťou.

Na jednu zo stránok sa prihlásil pod svojím užívateľským menom a spýtal sa na Howardville. Ihneď dostal záplavu odpovedí. Prvá z nich znela: „Ak naozaj zvažuješ, že tam dnes poletíš, aké kvety chceš mať na rakve?“

Ďalšia: „Dávaj si pozor na elektrické vedenie. Ak sa ti vôbec podarí dostať k pristávacej dráhe, poriadne sa priprav. Je zvlnená ako rumpľa.“

Nasledovalo viacero podobných reakcií, výzvy k opatrnosti, okorenené čiernym humorom, a nevyhnutné srandičky, ktoré boli medzi letcami bez uniformy bežné. Výsledkom toho všetkého však bolo, že najmúdrejšie je vôbec tam neletieť.

Lenže on na takéto varovania väčšinou nedbal.

Zdalo sa, že ešte aj Blesk je znepokojený, a to už bolo niečo. Rye ho videl rozcítiť sa iba jediný raz, keď sa im do hangára zatúlal trojnohý kocúr. Bol vychudnutý na kosť a celý zabľšený. Prskal a škriabal každého, kto sa k nemu čo i len priblížil. Ale Blesk si ho nejakým spôsobom získal a krmil ho, až kým nebol dosť silný a neodišiel. Potom ho už nikdy nikto nevidel. Keď sa naňho Rye spýtal, Blesk mu podozriivo chrapľavým hlasom odvrkol: „Ten nevďačný bastard zdrhol.“

Vtedy mal možnosť zazrieť jeho dobre skrývanú citlivú stránku. A videl ju aj teraz, keď ho vypravádzal von na rozjazdovú dráhu, kde ho už čakala Cessna 182.

Blesk sa s frflaním zohol, aby mu vytiahol klíny spod kolies, posťažoval sa pritom na dokaličené koleno a napokon povedal: „Tú debničku máš pripútanú na sedadle kopilota.“

Rye prikývol a chystal sa nastúpiť do kabíny, ale majiteľ

si odkašľal, čím dal najavo, že má ešte niečo na srdci. Vytiahol si cigaru z úst a namieril naňho nezapáleným koncom. „Vieš, Rye, nežiadal by som ťa, aby si tam dnes letel, ibaže sa začali sviatky a...“

„To si už vravel.“

„Tak či onak, ty si na takéto let aj tak najlepši.“

„Tie lichôtky si strč niekam. Čo takto nejaký príplatok?“

„Okrem toho,“ pokračoval Blesk, akoby ho nepočul, „pochybujem, že je to také zlé, ako všetci hovoria.“

„Aj ja o tom pochybujem. Zrejme je to ešte horšie.“

Majiteľ prikývol, akoby sa toho v skutočnosti bál aj on. „Keď doručíš zásielku, neobťažuj sa hneď so spiatočným letom.“

„Si ohromne láskavý.“

„Ale keby si sa mohol vrátiť do zajtrajšieho poludnia...“

„Isteže.“

„Viem, že je to dosť rýchla otočka, ale ty predsa nepotrebuješ veľa spať.“

Rye si zvykol fungovať aj s minimom spánku. Jednak preto, lebo bol vďaka tomu oveľa flexibilnejší – a práve flexibilitu si doručovacie spoločnosti na svojich pilotoch cenili najviac – ale aj preto, lebo čím menej spal, tým menej sa mu snívalo.

Blesk hovoril niečo o tom, ako si mladý kolega privlastnil jeho večeru. „Mohol by som tomu lakomcovi tie sendviče zobrať, keby si ich chcel na cestu.“

„Tuniaka nemôžem ani cítiť.“

„Hm, ani ja. Možno je tam ešte zopár oschnutých šišiek z rána.“

Rye pokrútil hlavou.

Majiteľ požul cigaru medzi zubami. „Pozri, Rye, si si istý, že...“

„Čo je to s tebou, Blesk? Nechceš ma náhodou na rozlúčku vybozkávať?“

Tučný majiteľ sa spamätal a ukázal mu neslušné gesto.

Potom sa obrátil a odšuchtal sa späť do budovy. Rye nastúpil do kabíny, zavolať letovej službe, či má povolenie, a po krátkom rozbehu napokon vzlietol.

01.39

Keď bol už len niekoľko kilometrov od cieľa, nadviazal kontakt s leteckým centrom v Atlante. Oznamoval operátorovi, že keď bude bezpečne na zemi, zruší svoj ďalší letový plán.

„Tak teda veľa šťastia,“ odvetil chlapík a zdalo sa, že to myslel naozaj úprimne.

Rye sa odpojil a naladil sa na frekvenciu cieľového letiska. „Tu je November deväť sedem päť tri sedem. Je niekto doma?“

Chvíľu sa mu v ušiach ozývalo len praskanie, a potom: „Som tu. Brady White. Vy ste Mallett?“

„Čakáte nebudaj ešte niekoho?“

„Nikto nebol taký šialený, aby to skúsil. Dúfam, že to zvládnete, aby som vám mohol potriať ruku. Možno vám dokonca zoženiem nejaké pivo.“

„Beriem vás za slovo. Blížim sa na VOR/DME, šestnásť kilometrov, výška tisícvesto metrov. Idem sa pokúsiť o prvý zoskup. Môžete zasvietiť svetlá.“

„Už svietia.“

„Klesám na deväťstosedemdesiat metrov. Nevidím ani hovno. Ako to vyzerá zdola?“

„Mlieko až po zem,“ odvetil Brady White.

„Ešte nejaké dobré správy?“

Chlapík sa zasmial. „Pri poslednom klesaní si dávajte pozor. Pol kilometra pred pristávacou dráhou sú drôty vysokého napätia.“

„Áno, videl som ich na mape. Ako sme na tom s bočným vetrom?“

Brady mu oznámil stupeň a rýchlosť vetra. „Celkom mierne, ale je to taká dvojsečná zbraň. Keby bol trochu silnejší, tak by tú hmlu rozfúkal.“

„Nemôžeme mať všetko.“ Rye pozorne sledoval výškomer. Spomenul si na meno klienta z formulára. „Doktor Lambert už tam je?“

„Ešte nie, ale čoskoro. Čo mu nesiete?“

Rye pozrel na čiernu debnu. „Neviem. Nepýtal som sa.“

„Keď to tak ponáhľa, tak to bude asi nejaké srdce alebo čo.“

„Naozaj neviem. Nezaujíma ma to.“

„Tak prečo to teda robíte?“

„Lebo je to moja práca.“

Po pár sekundách sa Brady znovu ozval: „Počujem váš motor. Vidíte už pristávaciu dráhu?“

„Hľadám.“

„Ste nervózný?“

„Z čoho?“

Operátor sa zasmial. „Beriem späť. Máte u mňa dve pivá.“

Kvapky vlhkosti na prednom skle sa začínali meniť na kľukaté pramienky vody. Za nimi nebolo vidieť nič, iba hmlu. Pokiaľ boli podmienky také zlé, ako vravel Brady, Rye zrejme uvidí pristávacie svetlá, až keď bude priamo nad nimi. Preto bol rád, že si vybral menšie lietadlo a nemusel si robiť starosti s tým, že by s týmto strojom nedobrzdil a poriadne by pororal trávu za pristávacou dráhou. Okrem toho mal takmer prázdne benzínové nádrže, takže pristával naľahko.

Nie, nebol nervózný. Veril svojmu stroju a bol si istý, že pristane bezpečne. Podmienky boli naozaj zlé, ale zažil už aj horšie.

Nevedel sa dočkať, kedy bude na zemi, a dúfal, že doktor Lambert príde čoskoro. Tešil sa na to, ako mu podpíše preberacie dokumenty, aby mohol konečne urobiť nájazd na automat s občerstvením – ak tam Brady nejaký má – a zaliezť dozadu do lietadla, aby si pospal.

Blesk odmontoval dve zvyšné sedadlá, čím vytvoril viac miesta pre náklad. Aby ušetril výdavky za motel, dal tam spací vak. Smrdel mužským potom a Rye ani nechcel vedieť,

koľko pilotov už doň naprdelo. Dnes večer mu to však prekázať nebude.

Účinky toho krátkeho spánku, ktorý si doprial v agentúre Hromy-blesky, už začínali vyprchávať. Nebola to síce jeho obľúbená činnosť, ale potreboval si pospať aspoň pár hodín, skôr než zajtra ráno zamieri spať.

Pripomenul si, že sa musí uistiť, aby ho Brady nevymkol z budovy, keď pôjde domov. Inak by sa nedostal na záchod. Teda aspoň predpokladal, že tam nejaký majú. Letel už aj na miesta, kde...

Cez hmlu uvidel záblesky svetiel pristávacej dráhy. „Dobre, Brady. Mám vizuálny kontakt so svetlami. Je to pivo vychladené?“

Žiadna odpoveď.

„Čo ste zaspali, Brady?“

V tom okamihu ožiaril čelné sklo laserový lúč a zabodol sa Ryeovi priamo medzi oči.

„Dopekla!“

Inštinktívne zdvihol ľavú ruku a zatienil si ich. O niekoľko sekúnd ostré svetlo zmizlo. Lenže už bolo neskoro. Oslepilo ho v tom najkritickejšom okamihu celého pristávania.

Za zlomok sekundy to celé spracoval.

Zem sa rýchlo blížila. Havária bola takmer nevyhnutná a s ňou aj istá smrť.

Jeho posledná myšlienka: *Už bolo, kurva, načase.*

2. kapitola

01.46

Prebudil sa v ňom pud sebazáchovy a reflexy skúseného pilota. Aj keď sa bez väčších problémov zmieril s takmer istou smrťou, automaticky a chladne zvážil všetky možnosti, ako by mohol prežiť a rozprávať o tom.

Ostávali mu na to len milisekundy.

Inštinktívne pritiahol kormidlo k sebe, čím zdvihol nos lietadla, a zatiahol plynovú páku, aby znížil rýchlosť.

Keby sa mu podarilo len liznúť dráhu, znova vzlietnuť a ostať vo vzduchu dostatočne dlho na to, aby sa mu vyjasnil zrak, mohol by si spraviť okruh nad letiskom a skúsiť to ešte raz.

Rád by to dokázal už len preto, aby mohol zabiť Bradyho Whitea.

Bol tu však jeden problém. Nemal pod sebou otvorenú plochu. Keby minul dráhu a nemal pritom dostatočnú výšku, trafil by vrcholce stromov. Keby mal dostatočnú výšku a stromom sa vyhol, ešte vždy tu boli svahy okolitých kopcov. Neveril si dosť na to, aby dokázal odhadnúť ich vzdialenosť. S tou hmlou a fialovými a žltými bodkami, čo sa mu teraz mihali pred očami, letel iba podľa inštinktu.

Najpravdepodobnejší scenár bol takýto: šancu na prežitie mal asi ako snehová guľa v pekle. Pre hviezdičky pred očami nevidel poriadne ani na prístroje na palubnej doske. Bez nich sa nevedel orientovať v priestore, takže sa mohol rútiť nosom priamo na zem.

Naľavo od neho bola hmla o čosi redšia. Keď sa blížil, uvidel cez ňu svetlo, ktoré sa čoskoro rozdelilo na dva jasné lúče blízko pri sebe. Parkovisko? Nie, cesta. Všimol si ju na leteckých snímkach letiska. Konečne mal aspoň nejakú predstavu, ako blízko je k zemi.

Nebol čas premýšľať. Naklonil lietadlo mierne doľava a zamieril k svetlám.

Nos trochu nahor, aby ich netrafil.

Pomaly, pokojne spomaliť.

Lietadlo preletelo nad svetlami, ostalo vo vzduchu ešte asi štyridsať alebo päťdesiat metrov nad zemou a napokon na ňu tvrdo dopadlo. Od zeme sa znovu odrazilo do vzduchu a druhýkrát dopadlo len na ľavé predné koleso. Pravý pohon skolaboval, stroj sa stočil a pravým krídlom zachytil zem.

Nato sa prudko zvrtil doprava a Rye nad ním úplne stratil kontrolu.

Prirodzenou reakciou by bolo dupnúť na brzdu, ale ak sa kolesá odtrhli alebo poškodili, hydraulika by aj tak nefungovala, takže to bolo zbytočné.

Lietadlo sa v šmyku zrútilo z cesty priamo do lesa. Konár stromu trafil čelné sklo. Plexisklo sa síce nerozbilo, ale praskliny vytvorili pavučinu, cez ktorú nebolo nič vidieť.

A potom prišiel náraz.

Cessna narazila do prekážky v takej rýchlosti, že sa celý nos zdemoloval a chvost sa zdvihol do vzduchu. Keď znova dopadol na zem, celým lietadlom tak trhlo, že Ryeovi cvakli zuby a hryzol si pritom do jazyka.

Bol rozrušený, ale dostatočne pri zmysloch, aby si uvedomil, že je konečne na pevnej zemi. Lietadlo ani nehorelo. Bol nažive. Keď to v sebe spracoval, nahmatal hlavný vypínač, aby vypol elektrinu. Potom sa zohol k dlážke medzi sedadlami a zavrel palivový ventil.

Až potom si doprial chvíľku, aby sa nadýchol, upokojil sa a v duchu si prebehol zoznam všetkých možných zranení. Fialové a žlté bodky pred očami pomaly mizli. Teraz už videl celkom dobre. Nič ho nebolelo, cítil len tlak na hrudi od kormidla, ktoré mu vystrelilo do trupu z palubnej dosky.

Lietadlo bolo také staré, že nemalo bezpečnostný pás cez plece, iba cez boky. S námahou si ho odopol a konečne sa vyslobodil. Zdalo sa, že dvere na ľavej strane sa nepoškodili. Otvoril ich a do kabíny sa hneď vovalil vlhký studený vzduch. Zhlboka sa nadýchol a vydýchol ústami.

Potreboval na to niekoľko pokusov, ale napokon sa so zatúpanými zubami vymanil spod kormidla a vyliezol von. Leteckú tašku mal na zemi pred sedadlom kopilota. Bola natlačená pod palubnou doskou. Nebolo ľahké dočiahnuť na ňu, ale napokon predsa len zachytil kožený popruh a vytiahol ju. Hodil ju na zem vedľa seba.

Ostávala už len čierna prepravná debna.

V prípade havárie si mohol pilot podľa FAA zobrať z lietadla jedine leteckú tašku. Všetko ostatné tam mal nechať, až kým Federálna letecká správa nevyplní hlásenie o nehode a nerozhodne, či je potrebné vyšetrovanie na mieste.

Uvedomoval si však, aké naliehavé musí byť doručenie nákladu, ktorý priviezol, a tak odopol aj pás na sedadle kopylota, zobral schránku a strčil si ju pod pazuchu. Keď vycúval z kabíny, zavrel za sebou a zoskočil na zem, tak ako to urobil už asi desaťtisíckrát počas svojej kariéry.

Ibaže tentoraz ho zradili kolená. Padol do blata a bol naozaj rád, že tam nie je nikto, kto by videl toto jeho úbohé stvárnenie handrovej bábiky. Zjavne bol otrasený oveľa viac, než si uvedomoval.

Posadil sa, sklonil hlavu medzi pokrčené kolená a sústreďil sa na hlboký pravidelný dych. Po chvíli mu začali džínsy na zadku vlhnúť od mokrej zeme.

Napokon zdvihol hlavu a otvoril oči. Bol zahalený v hmle a totálnej temnote, ale zrak sa mu vyjasnil. Už žiadne hviezdičky pred očami. Videl presne dva prsty, ktoré zdvihol.

Až dovtedy si neuvedomil, že pri náraze vyletel dopredu a udrel si hlavu. Opatrne si ju prehmatol a vo vlasoch nad čelom si našiel poriadnu hrču. Usúdil však, že to nie je také zlé. Videl jasne a nevracal, takže otras mozgu vylúčil. Len z neho postupne začína vyprchávať adrenalín, to je všetko.

Oprel sa chrbtom o trup lietadla a opakom ruky si prešiel po čele. Mal ho spotené aj napriek tomu, že sa triasol.

Veľmi sa tým však nezaťažoval. Nebolo to nič, s čím by si neporadil poriadny dúšok bourbonu.

Napokon si pritiahol leteckú tašku a otvoril ju. Chvíľu lovil vo vnútri, kým nenašiel baterku. Zasvietil ju a prehodil si tašku cez plece. S debničkou v druhej ruke sa zaprel o trup lietadla a vstal, aby odskúšal svoju rovnováhu.

Nebol v najlepšej forme, ale dalo sa to zvládnuť. Zohol sa popod krídlo a prešiel k nosu lietadla. Ten prekliaty strom,

do ktorého narazil, musel byť najväčší v celej Georgii. Bol obrovský. Vo svetle baterky preskúmal škody na stroji.

Už teraz mu bolo jasné, že Blesk bude zúriť.

Znovu si sadol, tentoraz sa oprel o kmeň stromu, a z vrec-ka vytiahol mobil. Keď zbadal rozbitý displej a zistil, že ho nedokáže ani naštartovať, zalovil v leteckej taške po náhradnom. Ani si nespomínal, kedy ho naposledy používal alebo nabíjal. A tak aj bolo – bol úplne vybitý. Potreboval atlantskej centrále potvrdiť, že je na zemi, ale na to sa naj- prv musel dostať k funkčnému telefónu.

Zašomral si popod nos tie najšťavnatejšie nadávky a roz- hliadol sa okolo seba, či náhodou neuvidí aj niečo iné ako len tú prekliatu hmlu. Svetlo baterky bolo silné, ibaže na- miesto toho, aby hmlou preniklo, odrážalo sa od nej a vďaka tomu vyzerala ešte nepreniknuteľnejšia. Zhasol, aby šetril batérie. Zostal v úplnej tme a zvažoval svoju situáciu.

Keby bol múdry, ostal by tam sedieť, možno by si pospal a počkal, kým sa hmla nerozplynie.

Ibaže teraz mu nevelil rozum. Najradšej by išiel rovno za Bradym Whiteom a vymlátil z neho dušu. Až doposiaľ bol dosť zamestnaný snahou odvrátiť katastrofu, takže nemal čas zamýšľať sa nad tým, prečo by mu ten chlap celý čas fá- hal medové motúzy popod nos, len aby ho v najkritickejšej fáze pristávania oslepil prekliatym laserom. A musel to byť poriadne drahý laser, keď to dokázal aj v tej hmle.

White mu pripadal ako sympatický chlapík. Akoby bol z Ryea tak trochu v úžase. Rozhodne sa nejavil ako niekto, kto by bol čohosi takého schopný. Čo by proti nemu vôbec mohol mať, keď sa nikdy nestretli?

Lenže kto okrem neho vedel, že Rye priletí? Doktor Lam- bert. No ten ešte nedorazil. A keby aj áno, prečo by si objed- nával let, aby sem dostal vzácny náklad, a potom lietadlo sabotoval? To nedávalo žiadny zmysel.

Ani verzia s Bradym Whiteom nedávala zmysel. Rye ho však predsa len mienil nájsť a uštedriť mu lekciu z leteckej bez-